

Kr., synes dog at være ret tiltalende, idet nemlig, naar vi sammenholde de ordinære Indtægter fra § 2 til § 8 med baade de ordinære og ekstraordinære Udgifter fra § 11 til § 26, saa bliver der dog en Forskel af over 9 Millioner som Overskud. Altsaa Indtægterne ere over 9 Millioner større end Udgifterne. Indtægterne paa disse Paragraffer udgøre nemlig 81 Millioner og lidt til, og Udgifterne henimod 72 Millioner. Dette Resultat er i Virkeligheden glædeligt. At der saa alligevel til Trods for dette Overskud paa 9 Millioner paa de virkelige Indtægter og Udgifter kommer et Underskud paa 360,000 Kr., har sin Grund i Forskellen mellem § 9 og § 27. § 9 indeholder jo den Indtægt, der bringes til Veje ved Forbrug af Aktiver, og § 27 omhandler de Udgifter, der gaa ud paa Erhvervelse af Formue og Afdrag af Gæld. Forskellen mellem disse to Paragraffer er godt $9\frac{1}{2}$ Million Kr. Der er, som der er gjort Rede for baade af den højtærede Finansminister og af den ærede foregaaende Taler, paa Indtægtssiden 4,401,000 Kr. paa § 9, et større Beløb, end der kan gøres Regning paa i Fremtiden, og et større Beløb, end ellers er almindeligt. Men paa Udgiftssiden, § 27, til ny Foranstaltninger, dels Laan til forskellige, dels Afdrag paa Gæld, dels til Udvidelse af bestaaende Jernbaneanlæg, dels til ny Statsbaneanlæg o. s. v. o. s. v. anvendes der 13,907,000 Kr., saa der er en Forskel af $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. godt og vel. — At Finanslovforslaget kan fremvise et saadant Billede, synes jeg alligevel er glædeligt, saa der er ingen Grund til at fremkomme med streng Kritik i saa Henseende. Jeg siger ligesom den højtærede Finansminister, at dette er et godt og rundeligt Finanslovforslag. Det omfatter gode og nyttige Ting, som vort Land kan have Ære af. Særlig anvendes der, som jeg allerede har sagt, betydelige Beløb til Støtte og Styrkelse af Erhvervslivet og humane Foranstaltninger. Det er ogsaa en meget god Ting, saa jeg regner, at den finansielle Husholdning i Landet befinder sig i en rigtig god Udvikling. Men for øvrigt skal jeg føje til, at skulde det ske, at Fremtiden maatte stille Krav til os — jeg nævner det i Fjor og undser mig ikke for at nævne det igen i Aar; jeg tænker her

særlig paa ny Reformlove, f. Eks. Toldloven — i Retning af Forøgelse af de direkte Skatter, saa ser jeg ingen Ulykke i det. Dette, at vi staa i dette Land med en Indkomstskat gennemsnitlig under 2 pCt. og en Ejendomsskyld paa 1.10 pro mille, viser, at vi have lavere Skatteansættelser end de allerfleste Lande. Dette, at f. Eks. en Femogtyveøre mere af hvert Hundrede Kroners Indtægt og en Tiøre mere for hvert Tusinde Kroners Ejendomsskyld vil give et Plus i Statskassen paa et Par Millioner Kr., er et Vidnesbyrd om, at vi have et udmærket Skattegrundlag, og at det ikke var saa slemt, om man ogsaa skulde være nødt til at komme med en saadan Bagatel i Skattepaalæg. Men jeg skønner ikke, at der er nogen Grund til at imødesee Fremtiden med nogen Bekymring i saa Henseende. Jeg synes, Udviklingen gaar i den rigtige Retning. Sammenligner man Tiden nu og i 1901, er der en glædelig Forskel. Det ærede Medlem brugte, som sagt, stærke Ord baade om den finansielle Stilling i Almindelighed og om dette Forslags finansielle Indhold. Derimod lod han ikke til i øvrigt at have saa meget mod Forslaget, idet han kun fremdrog nogle enkelte, mindre væsentlige Spørgsmaal. Han omtalte saaledes Aalborg Banegaard, som jeg ikke skal komme ind paa, da min ærede Kollega fra samme Kreds som jeg (Berthelsen) i Fjor havde Ordet derom og, efter hvad jeg antager, ogsaa i Aar vil omtale den. Dernæst berørte det ærede Medlem det 3aarige Tilskud til Fredsbureauet i Bern. At det ærede Medlem rejser Indvendinger mod dette Forslag, synes mig at vidne om, at han ligefrem maa lede om Punkter, han kan angribe, og om, at han i det hele og store er veltilfreds med Finanslovens Indhold. Forslaget om de 500 Kr. er jo saa uskyldigt som vel muligt. Vi have jo i Aar beskæftiget os med ikke mindre end 6 Voldgiftstraktater, og jeg tror ikke, der har været nogen Uoverensstemmelse mellem os derom. Vi have alle i højere eller ringere Grad været besjælede af Følelsen af, at det vilde være en Lykke for Landet, om vi mere og mere kunde undgaa Krige, og om Fredstanken mere og mere kunde komme til at beherske Sindene, og for saa vidt dette Bureau kunde bidrage